

ĐÀ LẠT, MỘT VẺ ĐẸP

CHẸ CÒN TRONG NƠI NHỎ...

Thiên Hoàng

Đã hơn một năm rồi tôi chưa về Đà Lạt.

Tuy nhiên vẫn được xem rất nhiều các hình ảnh về Đà Lạt do bạn bè hoặc gửi qua email, hoặc xem trên mạng, trên facebook.

Biết nói làm sao nhé, những hình ảnh đó hình như chụp một thành phố khác, dù đó là nơi tôi đã sinh ra, đã lớn lên, vẫn nghĩ tôi hàng ngày và hàng đêm vẫn có những giấc mơ về thành phố này.

Lên trên và lên trên, khi máy bay gần đến Đà Lạt, có vẻ như tôi đã mất đi cái cảm giác về

một người con đi xa trở về thành phố cũ.

Phi trường Liên Khương mới xây dựng thật xa lạ, không có một người một thân quen nào trong hàng trăm hành khách cùng chuyên. Ngày xưa lúc còn nhỏ, tôi nhớ những cuộc tụ họp anh em tôi xưa nay của tôi và chú tôi làm phi trường Liên Khương. Trong trí óc tôi thì, đó là một phi trường nhỏ, vắng vẻ, mọi anh em chụm chụm trên những bãi cỏ, những túi vải nhún nhún chi chít nón căng phồng bay theo chiều gió. Mọi anh em theo chú tôi lên đài kiểm soát, nhìn theo những chiếc bóng bay lên thật đo đỏ. Buổi trưa có lúc xanh, có lúc xám, có lúc có những cơn mưa, những lúc nào cũng dẫu dẫu, êm ả. Phi trường này giờ đã đóng cửa, phi trường mới đã xây dựng, lớn, tươi tắn và đẹp hơn hẳn, những người lính nhún nhún chua xót là khung trời ngày xưa đã thật sự khép lại, và những gì của tuổi thơ đã thật sự không còn nữa.

Bước vào nhà ga, lấy hành lý. Những cái ghế khách sạn đã chờ sẵn, lịch sự xách dùm hành lý, xin tôi nói còn phải đi thêm hai hành khách nữa.

Bước ra cửa, cái cảm giác mình thật sự là một du khách bằng lòng. Con đường về thành phố cũng thật khang trang, một xa lạ ngỡ ngàng với những hàng cây chụm cao lớn, chụm lại mùa hoa nên không có vẻ rực rỡ. Không khí đầu tháng giêng cũng không có vẻ lạnh. Hai bên đường nhà cửa san sát. Xe lăn bánh trên một con đường êm ái, những phi và sự chầm chậm đang đi đến một thành phố du lịch xa lạ nào đó, trong khi tôi đang hít hít hít hít về một thành phố dẫu dẫu và quen thuộc, trở về thăm một yêu cầu của tuổi thơ.

Hai người khách kia là một cặp vợ chồng trẻ cũng đến từ Úc. Tôi nghe người vợ khẽ nói với chồng ... "em thật là quá, thành phố có vẻ phát triển quá nhiều, quá nhiều kiến trúc mới, không có cái vẻ đẹp đơn sơ của cao nguyên như mình coi trong sách".

Khi biết tôi ở thành phố này thì nhớ, hồi hồi ý tôi nên đi thăm núi nào của Đà Lạt. Tôi ngỡ người khách không biết từ đâu thì. Chắc biết khi nói "Còn nhớ về Đà Lạt giờ thay đổi rồi nhiều, nhiều công trình xây dựng mới, nên tôi không rành lắm. Chắc các anh chị nên đến các núi mà các công ty du lịch đã hướng dẫn. Họ có những thông tin cập nhật và biết nhiều hơn tôi. Với tôi, Đà Lạt luôn đẹp vì nó là nơi tôi sinh ra, lớn lên. Tôi hay về đây vì đây, tôi có thể thăm một cửa ba mẹ tôi, có thể gặp lại bạn bè và những người thân quen, không vì mục đích du lịch. Đà Lạt với tôi là khu rừng của kỳ diệu, là một thế giới riêng của tuổi thơ, là nơi của những gì đẹp và những nơi nhớ".

Tôi chợt biết nói như thế vì tình, Đà Lạt giờ còn đốp không, làm sao tôi có thể nói khi đi trên những con phố thế mà ngày xưa giờ chỉ thấy nhộp nhộp nhà cửa. Làm sao tôi có thể gọi là thú vị những kiến trúc vôi vàng, thú vị của rừng. Đi vào Trung tâm Tình Yêu, các đường thông đã bị cắt xén và làm những quán xá xây dựng vôi vàng, thô sơ. Các người đi đường giờ đầy nhà cửa, đường kính, cao tầng nhộp nhộp. Thành phố đã có rất nhiều những con đường mới, những phố xá mới, nhiều chung cư đang xây dựng khắp nơi. Hình ảnh những cây thông trở nên hiếm hoi lạ kỳ. Vội mà khi nhắc tới, nghĩ tới Đà Lạt, tôi vẫn luôn nghĩ đến cái tên luôn đi kèm với nó, thành phố ngàn thông!

Con đường về thành phố chỉ còn một khúc đèo người người thú vị về nhà cửa và còn chút bóng thông. Con đường Nguyễn Tri Phương, Nguyễn Trãi hoàn toàn khác những gì trong trí nhớ. Đường sá đã mở rộng, các cây mai, cây đào đã thay thế bằng một loài cây lạ.

Vẫn đến khách sạn, những cái ghế đầu chào đón và những nhân viên của các tiếp viên làm càng làm tôi thêm thú vị. Biết làm sao khi tôi chỉ là một người khách, đúng nghĩa một người khách, sao có thể tìm thấy sự ấm áp thân quen qua những nhân viên tiếp đón khách sáo đó. Vào phòng, việc đầu tiên là mở cánh cửa sổ, căn phòng rộng rãi trên cao, xe xéo là những cảnh thông la đà, vẫn còn đẹp thoải mái với những bậc thang dẫn xuống con đường phía dưới. Con đường đó, đã có những cây lá thay thế những cây đào, cây mai những ngày xưa. Một thành phố ngập ngừng đang chờ tôi đi tìm kiếm lại những hình ảnh xa xưa ngày cũ.

Tôi xuống lầu tầng dưới nhìn ra hồ, vì ... đi bao nhiêu cây số tôi chợt chợt khi mở cửa phòng nhìn ra lại thấy hồ Xuân hoàng, lại thấy nhà Thủy tạ, hai hình ảnh luôn nằm trong trí nhớ.

Sau khi đi phòng, mở cửa sổ nhìn ra, chiếc hồ đường còn đó với căn nhà Thủy tạ xinh xinh. Nhìn bên tay phải thấy thiêu thiêu cái gì, ngôi nhà Cercle màu đỏ đã bị bỏ ngỏ lúc nào, đường lại một khoảng trống buồn bã. Xa xa, những mảnh vàng loang loang của những khoảng đất đang chuồn bọ xây dựng lại ra những nhà trên những người đi xanh mướt. Những tháp chuông của trường Lycée Yersin vẫn còn đó, nhìn lại nhìn xuống những thay đổi của thành phố. Bên kia hồ, nhà hàng Thanh Thủy đã mở lại với những dãy đèn và những chiếc xe đò nhỏ hình thiên nga. Và ... trở lại, ngôi nhà của Hoàng Đổ ngày xưa đã mất đi, thay vào đó là 2 con đường bằng cây xanh nằm dài kỳ lạ.

Khu vực những nhà khách sạn còn gọi là đường phố nào những hình ảnh của ngày xưa cũ, một chút khí lạnh, một chút huyên huyên thông ngày ngày núi nhỏ.

Đều yêu ngày xưa đã chôn còn gập lại mặt thành phố tập thể và xô bồ. Chỗ khi đêm xuống, khi thành phố chìm hẳn vào sương, những con đường mờ ảo che đi phần nào những kiến trúc mới, Đà Lạt mới trên phố nào đáng vẻ xa xưa. Những mùi phần thông, mùi hoa cỏ cũng đã hoàn toàn bay mất, chỉ còn chút sương lạnh buốt rơi trên vai và chút nức nở khô dần theo hơi ấm của những giờ phút gập lại những bển bè thổi trong heo.

Ngày xưa bên lớp 12 gần hai trăm học sinh, giờ gập lại chỗ vốn vốn dĩ hai mươi hai. Chúng tôi ngồi lại với nhau, nhìn nhau, kể lại những kỷ niệm học trò, giờ những những khuôn mặt đã xa, đã khuất bóng. Bên bè cũ gập nhau, cùng nhau cười đi, cùng nhau thổi thổi, cùng nhau ca hát, và cũng có những lúc cùng nhau nức nở rồi ngẹn ngẹn... Thật may mắn là cái tình của những Đà Lạt vốn còn những đốm.

Tôi cũng lên khu Du sinh thăm mẹ ba má tôi. Những ngọn thông trên đồi đã vắng bóng. Ngay cả cây cỏ cũng phần những chỗ cho con người. Các ngôi mộ đã mọc kín những khu gập ngập, các mảnh đất nhỏ xíu cũng phần kín bởi những tấm bia... Đất đai được tận dụng một cách tận tụy, cho cả những sân bóng đá và những chỗ. Những người đi đến khu Du sinh cũng đầy quán xá. Trong thành phố, khó có thể tìm ra được một con đường chỗ có những bãi cây với thắp thoáng vài căn nhà nhỏ nép mình sau những dàn hoa điếm thoáng thoáng chút đốm hồng hay tím.

Và những, nếu có ai hỏi tôi những những người quen đường hành trong chuyến xe rời phi trường lên Đà Lạt, về những nơi nên đến thăm của Đà Lạt, tôi cũng sẽ kể những những về. Với tôi, tôi trở về Đà Lạt vì những kỷ niệm, vì bên bè và để tìm lại những những về ngày xưa... Tôi mất lúc nào, ngày xưa ấy chỗ còn trong nơi nhỏ, thăm thăm màu tím của hoa đường (violetttes), những lúc nào nghĩ đến, trong tâm cũng óng ánh nắng vàng như đám dã quỳ rực rỡ mùa đông... Còn về đám của Đà Lạt, thì hình như bây giờ trong tôi, Đà Lạt chỉ còn đốm trong nơi nhỏ, mất nơi nhỏ rồi tênh mông...

Thiên Hoàng
(Tháng 10 - 2012)

